I. Osobní zájmena (*pronomina personalia*) a zájmeno zvratné 3.os. sg. a pl.:

	Singulár				plurál				sg. + pl.	
	1. os.		2.os.		1. os.		2. os.		3. os.	
nom.	*ego*	já	*tū*	ty	*nōs*	my	*vōs*	vy		
gen	*meī*	mne	*tuī*	tebe	*nostrī* *nostrum*	nás z nás	*vestrī* *vestrum*	vás z vás	*suī*	sebe
dat.	*mihi*	mně, mi	*tibi*	tobě, ti	*nōbīs*	nám	*vōbīs*	vám	*sibi*	sobě, si
ak.	*mē*	mne, mě	*tē*	tebe, tě	*nōs*	nás	*vōs*	vás	*sē*	sebe, se
Abl.	*mē*	mnou	*tē*	tebou	*nōbīs*	námi	*vōbīs*	vámi	*sē*	sebou

Zájmena *nos, vos* mají v genitivu dva tvary; genitiv objektivní ***nostri, vestri*** se používá ve významu předmětném; genitiv partitivní ***nostrum, vestrum*** se užívá při vyjímání části z celku (v češtině je uvozen předložkou „z“) a ve spojení s gen. *omnium*. Např.:

Multi vestrum venient.	Mnozí z vás přijdou.
Memor nostri es!	Pamatuj na nás!
Memores omnium nostrum erant.	Pamatovali na nás všechny.

Pozn.:
1) S předložkou *cum* se spojují v jeden tvar:. *me**cum, tecum, nobiscum, vobiscum***
2) Tvary osobních zájmen mohou být zesíleny částicí ***–met (egomet*** = právě já.; ***tibimet*** = právě tobě apod.) Tato částice se neužívá v genitivu.

Zvratného zájmena užívá latina pouze pro 3. osobu obou čísel. V ostatních případech, na rozdíl od češtiny, užívá namísto zájmena zvratného zájmeno osobní.

	sum mei	jsem		*noceo mihi*	škodím si
memor	*es tui*	jsi	pamětliv sebe	*noces tibi*	škodíš si
	est sui	je		*nocet sibi*	škodí si
	sumus nostri	jsme		*delectamus nos*	bavíme se
memores	*estis vestri*	jste	pamětlivi sebe	*delectatis vos*	bavíte se
	sunt sui	jsou		*delectant se*	baví se

II. Zájmena přivlastňovací (*pronomina possessiva)* se skloňují jako adjektiva I. a II. deklinace.

meus, mea, meum	můj, má, mé
tuus, tua, tuum	tvůj, tvá, tvé
suus, sua, suum	svůj, svá, své
noster, nostra, nostrum	náš, naše, naše
vester, vestra, vestrum	váš, vaše, vaše
suus, sua, suum	svůj, svá, své

Na rozdíl od češtiny užívá latina přivlastňovacího zájmena *suus, sua, suum* pouze ve vztahu k podmětu ve 3. os. sg. a pl.

Ad matrem meam me verto.	Obracím se k své matce.
Ad matrem tuam te vertis.	Obracíš se k své matce.
Ad matrem suam se vertit.	Obrací se k své matce.
Ad matrem nostram nos vertimus.	Obracíme se k své matce.
Ad matrem vestram vos vertitis.	Obracíte se k své matce.
Ad matrem suam se vertunt.	Obrací se k své matce.

Pozn.:
Vokativ zájmena *meus* je ***mi*** *(Mi fìli!.* = Můj synu!)

III. Zájmena ukazovací (*pronomina demonstrativa*)

is, ea, id	ten, ta, to; on, ona, ono (kromě svého významu „ukazovacího“ zastupuje také osobní zájmeno třetí osoby v obou číslech)
īdem, eadem, idem	tentýž, tatáž, totéž
ipse, ipsa, ipsum	sám, sama, samo (tohoto zájmena se užívá k zdůraznění podstatného jména či osobního zájmena; ve významu „osamocený“ užíváme zájmenného adjektiva *solus, a , um*)

	singulár								
	m.	f.	n.	m.	f.	n.	m.	f.	n.
nom.	*is*	*ea*	*id*	*īdem*	*eadem*	*idem*	*ipse*	*ipsa*	*ipsum*
gen.		*eius*			*eiusdem*			*ipsius*	
dat.		*eī*			*eīdem*			*ipsī*	
ak.	*eum*	*eam*	*id*	*eundem*	*eandem*	*idem*	*ipsum*	*ipsam*	*ipsum*
abl.	*eō*	*eā*	*eō*	*eōdem*	*eādem*	*eōdem*	*ipsō*	*ipsā*	*ipsō*
	plurál								
nom.	*iī (eī, ī)*	*eae*	*ea*	*iīdem*	*eaedem*	*eadem*	*ipsī*	*ipsae*	*ipsa*
gen.	*eōrum*	*eārum*	*eōrum*	*eōrundem*	*eārundem*	*eōrundem*	*ipsōrum*	*ipsārum*	*ipsōrum*
dat.		*iīs (eīs, īs)*			*iīsdem*			*ipsīs*	
ak.	*eōs*	*eās*	*ea*	*eōsdem*	*eāsdem*	*eadem*	*ipsōs*	*ipsās*	*ipsa*
abl.		*iīs (eīs, īs)*			*iīsdem*			*ipsīs*	

Česká přivlastňovací zájmena 3. osoby – jeho, její a jejich vyjadřuje latina genitivem singuláru a plurálu zájmene *is, ea, id:*

eius	jeho, její, jeho
eōrum, eārum, eōrum	jejich

hic, haec, hoc	tento, tato, toto (označuje osobu či věc blízkou mluvčímu)
iste, ista, istud	tenhle, tahle, tohle (označuje osobu či věc blízkou posluchači)
ille, illa, illud	onen, ona, ono (označuje osobu či věc vzdálenou)

	singulár								
	m.	f.	n.	m.	f.	n.	m.	f.	n.
nom.	*hic*	*haec*	*hoc*	*iste*	*ista*	*istud*	*ille*	*illa*	*illud*
gen.		*hūius*			*istīus*			*illīus*	
dat.		*huic*			*istī*			*illī*	
ak.	*hunc*	*hanc*	*hoc*	*istum*	*istam*	*istud*	*illum*	*illam*	*illud*
abl.	*hōc*	*hāc*	*hōc*	*istō*	*istā*	*istō*	*illō*	*illā*	*illō*
	plurál								
nom.	*hī*	*hae*	*haec*	*istī*	*istae*	*ista*	*illī*	*illae*	*illa*
gen.	*hōrum*	*hārum*	*hōrum*	*istōrum*	*istārum*	*istōrum*	*illōrum*	*illārum*	*illōrum*
dat.		*hīs*			*istīs*			*illīs*	
ak.	*hōs*	*hās*	*haec*	*istōs*	*istās*	*ista*	*illōs*	*illās*	*illa*
abl.		*hīs*			*istīs*			*illīs*	

IV. Zájmena vztažná (*pronomina relativa*) uvozují, podobně jako v češtině, vedlejší větu vztažnou, tj. větu, která rozvíjí jakékoli substantivum či zájmeno věty řídící. V češtině odpovídají zájmenům „který, á, é“.

	singulár			plurál		
	m.	f.	n.	m.	f.	n.
nom.	*quī*	*quae*	*quod*	*quī*	*quae*	*quae*
gen.		*cūius*		*quōrum*	*quārum*	*quōrum*
dat.		*cui*			*quibus*	
ak.	*quem*	*quam*	*quod*	*quōs*	*quās*	*quae*
abl.	*quō*	*quā*	*quō*		*quibus*	

Pozn.:
S předložkou *cum* se spojují v jeden tvar:. ***quocum, quacum, quibuscum***.

Tzv. zájmena **neurčitě vztažná** vznikají:
a) zdvojením – *quisquis, quidquid* = kdokoli, cokoli (kromě těchto tvarů se užívá ještě abl. sing. *quoquo – quoquo modo* = jakkoli)
b) složením – *quicumque, quaecumque, quodcumque* = kterýkoli, kterákoli, kterékoli. Toto zájmeno tvoří všechny pády v obou číslech, přičemž se skloňuje pouze *qui-, quae-, quod-*. Částice *-cumque* je nesklonná.

V. Zájmena tázací (*pronomina interrogativa*) mohou mít jak platnost substantivní (tj. stojí samostatně a nemají plurál), tak platnost adjektivní (tj. je doplňují substantivum). Jedná se o zájmena: *quis? quid?* = kdo? co?; *qui? quae? quod?* = který? která? které?. Zájmena s platností adjektivní se skloňují stejně jako zájmena vztažná, u zájmena *quid?* se v nepřímých pádech přidává substantivum *res*:

	singulár	
	m., f.	n.
nom.	*quis?*	*quid?*
gen.	*cūius?*	*cūius reī?*
dat.	*cui?*	*cui reī?*
ak.	*quem?*	*quid?*
abl.	*quō?*	*quā rē?*

Pozn.:
1) Substantivní *quis?* bývá někdy zaměňováno s adjektivním *qui?* a naopak.
2) Tato tázací zájmena mohou být doplněna různými předponami a příponami, které mají zájmena zdůraznit. Např.: *quisnam? quidnam?* = kdopak? copak?

Mezi **zájmena tázací** patří rovněž zájmeno *uter? utra? utrum?* = který, á, é z obou?

	singulár			plurál		
	m.	f.	n.	m.	f.	n.
nom.	*uter?*	*utra?*	*utrum?*	*utrī?*	*utrae?*	*utra?*
gen.		*utrīus?*		*utrōrum?*	*utrārum?*	*utrōrum?*
dat.		*utrī?*			*utrīs?*	
ak.	*utrum?*	*utram?*	*utrum?*	*utrōs?*	*utrās?*	*utra?*
abl.	*utrō?*	*utrā?*	*utrō?*		*utrīs?*	

Pozn.:
1) V plurálu se tohoto zájmena používá jen zřídka, např. jedná-li se o podstatné jméno pomnožné. Např.:
Utra castra vides? Který tábor (ze dvou) vidíš?
2) Řídí-li *uter* zájmeno, je toto v genitivu partitivním, řídí-li substantivum, je toto s ním v pádové shodě:
Uter vestrum est celerior? Kdo z vás je rychlejší?
Uter consul moritur? Který z konzulů umírá?

VI. Zájmena neurčitá mohou mít, podobně jako zájmena tázací, buď substantivní či adjektivní platnost. Můžeme je rozdělit do dvou skupin:

a) zájmena *qui*, *quis* a jejich složeniny:

quis, quid	někdo, něco
qui, quae (qua), quod	některý, á, é

Tohoto zájmena se užívá po částicích ***num, an***, po spojkách ***si, nisi, ne*** a adverbiích ***quo, ubi***. Skloňuje se stejně jako odpovídající zájmeno vztažné, resp. tázací, pouze v nom. sg. f. a nom. pl. n. je častější tvar *qua* namísto *quae*.

aliquis, aliquid	někdo, něco
aliqui(s), aliqua, aliquod	některý, á, é

Předpona *ali-* je nesklonná. Druhá část se skloňuje stejně jako zájmeno vztažné, resp. tázací; pouze v nom. sg. f. a nom. pl. n. je tvar *aliqua*.

quīdam, quiddam	kdosi, cosi
quīdam, quaedam, quoddam	kterýsi, jakýsi

Skloňuje se stejně jako zájmeno vztažné, resp. tázací; pouze v ak. sg. a gen. pl. se koncové *–m* mění na *–n*. (*quem x quendam, quorum x quorundam*). Přípona *–dam* je nesklonná.

quisquam, quidquam (quicquam)	někdo, něco
ullus, ulla, ullum (gen. *ūllīus*, dat. *ūllī*)	některý, nějaký

Toto zájmeno se užívá pouze v záporných větách. V platnosti substantivní se skloňuje jako *quis, quid*, přípona *–quam* je nesklonná. Tvary *ullus, a, um* se skloňují jako adjektiva I. a II. deklinace s výjimkou gen. sg. (īus) a dativu sg. (*ī*) - srov. *uter, a, um.*

quisque, quidque	každý, é
quisque, quaeque, quodque	každý, á, é

Skloňuje se stejně jako zájmeno vztažné, resp. tázací, a stojí většinou za jiným slovem, nejčastěji za zájmenem vztažným, tázacím nebo zvratným, po číslovkách apod. Např.:

Faber est suae <u>quisque</u> fortunae.	Každý svého štěstí strůjcem.
quinto <u>quoque</u> anno	jednou za čtyři roky (každý pátý rok)

b) složeniny zájmene *uter, a, um* a další tzv.zájmenná adjektiva s nepravidelnými tvary v genitivu (***-ius***) a dativu (***-ī***). singuláru:

uterque, utraque, utrumque (gen. *utrīusque*; dat. *utrīque)*	jeden i druhý (ze dvou)
neuter, neutra, neutrum (gen. *neutrīus*; dat. *neutrī)*	žádný, á, é z obou
alius, alia, aliud (gen. *alterīus*; dat. *alīī)*	jiný (z mnoha), různý
alter, altera, alterum (gen. *alterīus*; dat. *alterī)*	druhý (ze dvou)
nūllus, nūlla, nūllum (gen. *nullīus*; dat. *nullī)*	žádný
tōtus, tōta, tōtum (gen. *tōtīus*; dat. *tōtī)*	celý
sōlus, sōla, sōlum (gen. *sōlīus*; dat. *sōlī)*	sám, samojediný

VII. Záporná zájmena *nēmō* = „nikdo“ a *nihil* = „nic, žádná věc“ jsou nepravidelná:

nom.	*nēmō*	*nihil*
gen.	*nūllīus*	*nūllīus reī*
dat.	*nēminī*	*nūllī reī*
ak.	*nēminem*	*nihil*
abl.	*nūllō (nēmine)*	*nūllā rē*

Pozn.:

V ustálených spojeních se užívá starších tvarů *nihili, ad nihilum,nihilo*, např.:

nihili facere, esse	nemít žádnou cenu, vůbec si necenit
nihilo emere	koupit za pěťák
ad nihilum reducere	přivést vniveč?
nihilo habere, putare, ducere	považovat za nic